

בתקוף (direkt) בעניינו החברתיים, היישובים, התרבותיים, ענני הקדש או החול שגם הם קדש, או גם בחיו הפרטיים, חיי אף מאברי הגוף הלאומי היישראלי השוכן בארץנו (זכורה לטוביה בוה החלטת היוזעה של יום הצירום הציוני בפונאן), – על-אחת-כמה מזכומה תגדל ומקפל הרגשות-החווכה הזאת לאלה הלבבות, שלהם מחוברים יסודות של מחשבה והכרה בערכי האומות הישראלית ועובדותיה המעשיות. אם לא רך בישראל, מיוחד לישראל, על-כל-פנים הלא בו הוא המצב הנוכחי טبعי, שברור מחשבה והכרה וכוסס השקפת-העולם הס המקיים באמת הערכיהם האלאומיים, כי במקומות לאומיות ואת עבדותיה המעשיות והתקדמותן, ואינץ-קרילאלמר, כי במקומות שהחברה הישראלית מתכרצה והשקפת-העולם הישראלי מתחשת לא תחלש כלל עיי הפגיעה אשר נגע המצב האקונומי הארציישראלי מרעש השעות הנוראות הללו, ואת ההרגשה הקדומה האישית-הפרטית, אלא תחזק ותרומם עם התקבוצות האפקטים (Gesichtskreise) הפוליטיים הרוחקים גם על פני השטח המשעי. שם בארץנו הנו מושכים את סדר-הויסטריננו ומחדשים את נורינו, בה אנחנו מוכנים את חי-עמננו, ובציבורינו הווית המתרכזת בתוכה הולכים ומתקבלים כל כחותינו, כל נכסינו, הרוחניים והחרמים, הקדשים והחולים, אשר מכל זמי גלותנו ומכל מקומותיה, את ערכם הכללי הקדש, – ערך עם ישראל. שמה עליינו להתקבז, להתקבז, להתאנד בכל יכלתנו את כל רכוש, "של ערך לאומי וצורי ביחסו", שיש לנו, עלינו להביא שמה כפי האפשר, להכנס לתוכה בית-חינו. כל איש היהודי הנוסף שם, כל כה היהודי, איזה שיחה, הבא שם, הנוסף שם, פועל הוא פעללה ממשית, לבניין בית ישראל ומქבל הוא באמת גם את ערכו האישוי, את טבעותו העצמית ואת תעוזת חייו וירושתו, וכך בתקופת-תחיתינו זו, אשר ערכיו תרבוטנו הלאומית הם עיקר ויסוד לה, ציריך כל כשרון, כל כה טוב, אשר יש לנו ואשר עומד להתקפה ולהשתלם, להקבע שם במקומו הטבעי ואך שם ימצא באמת חייו ואת רעננותו, את התקפותו והשתלמו, אך שם באוירה דארץ ישראל ובכבודה ארץ ישראל, באוירנו הטהור אשר על פניו שמיינו היפים ואדמתנו הירקה ובחוון-התחים הנادر המשדי ועובדות-הקדש של תחית עמו ועריו אלהינו, מכל ארץ הגלוות השונות ילכו כשרונותינו וכחותינו הטובים ושם באוירנו יתחברו ויוכנו בפועלם הטובה המשותפת והמוסדרת, את מכון יסודות התחיה התרבותיים של העם הישראלי בארץו הקדושה, ובמעלות התיים הקדשות של עם תגדל אישיותם, יתחזקו יתרוממו כשרונותיהם, יתפתחו וישתלו ויתעלן. ולא רק ערכם הלאומי והאישי יוציאו אותם מהגלוות אל הארץ – גם ערכם הצבורי והחברתי, כל הצורך והערך שיש להם בחו"ל הארץ, כל התועלת אשר

כל היסטוריית-ההתפתחות זאת וכל תרבותו החדש, מתחילה להתכנס סדר-העולם על מכונו הטהור האליה יחד עם תחיתו השלה של העם הישראלי, עם-העולם ההורק ומטעורר בימינו לעניינו בכל ארץ-ישראל ומתחנה – תenthalות עמו – בארץ נחלתו הטבעית הקדושה, ארץ ד' אשר נשבע לאבותינו לנתנו, ואתו כל קניינו התרבות האירופית והగלוות. ישובנו היישן והחדש והחדש-שכחדש בארץ-ישראל וכל חנוונתו הנוכחית כולה הלא תנועת-התחיה האבולוציונית-הטבעית של האומה הישראלית היא, אשר מתחדשת תסתה-המאורעות של היסטוריית-גלוות הולכים ומתרגלים בה, בהתקומות ריאלית, קימת, געוגיע-הנשמה וכחות-הפעול לארצה, לתרבותה העצמית, לרוחה המקורי הקדוש והטהור, וטעויה הנורמלת, לשמות היה ככל קניינה וסגളותיה מגלי עוז-בלחה האליה, ועם כל הטובות אשר תקבל מצרפת-הגולות הולכת ושבה לימי-עולם ולשנים-קדמוניות שלה, למען ולבסוף כל-לו אוצר עוז את ה"ערוניות" "מעשי יצירה" ו"מלך-הומות הדעות והאמונות" אשר ב"התרבות הישראלית" ואת "על הפרק" שם. גם את ה"הקדמה" של "שבת הארץ" שקראננו ואת "טלוי אורות", השקפה לטעמי מצות" ב"תחכמוני".

מחלבי התשובה ההיסטורית של היהדות ושל האנושות – לא "הרוח" היהודי ו"הרוח" האנושי או האישים היהודיים והאישים האנושיים אלא הכלליות, מביישים לנו את דרך התשובה והתקנון של החיים בכללם, הקסומים או המציגות, הבעיות, החיים שלהם – שהם מכוונים ומהוברים יחד, מסמינים או מביעים לנו את דרכם התשובה והתקנון של שתי המערבות הראשיות האלה, היא בקשת אנלוגיות בין פרטיהם, בעובדות של שתי המערבות הראשיות האלה, היא ממן החקירות המדעית היכלות להגייע גם לפניות ולקלה. אבל עיקר ההתייחסות הפנימית והшибוכות הישרה שבין כללות מהלכיהן, אשר מעשה ד' רבון כל עולמים קוראי-הדורותimirash בהור צבינו מתגלה לעניינו בהן, הלא ברור וקיים הוא דו"ח בשפט-עלמינו. – לא בטל כלל מכאן הערך האמתי של "המשפט-הגלווי" ("Öffentlich-Rechtlich") האזוני, שהוא גם אחרי כל התקומות הצעדי ה"מעשי" בעבודתנו בארץ ישראל בשנים האחרונות, אלא שאף ההשתערות ה"פוליטית"-הכללית הנוכחית כבר מגלת לנו בו את פניו הריאליות; כן מתחדשות לנו – וhalb מאותודות הן – שאיפות האידיאליות האוניברסלית והמשמעות הפוליטית הכללית.

ויצא לנו מכל דברים אלה, לנו החיים בדור הזה, בשנים האלה: אם לכל לב היהודי ער' ונאמן גדוליה היא הרגשות-החווכה, בכל אחד לפי ערכו ולפי מדת האפשרות, להתיישב בעצמו בארץ ישאהל ולהשתתף בזה בהשתפות האמתית המשמשת בעבודת תחית העם והארץ, אם בהתעסקו שם במדקה קטנה או גדולה